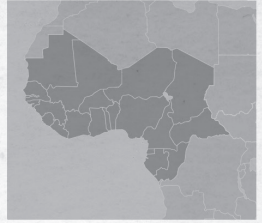

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2020 • **HARMADIK NEGYEDÉV** • NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

LIBÉRIA

- 5 Iskolát Libériának / július 4. T
7 Könnyen elsajátított olvasás / július 11.
9 Hosszú az út hazáig / július 18. T

GABON

- 12 Az ima megmenti a házasságot / július 26. T
15 Lóversenyfogadás / augusztus 1.
17 Kellemes és szelíd hang / augusztus 8.

GUINEA

- 19 Ima és üldöztetés / augusztus 15.
22 Böjt a családért / augusztus 22. T
25 Mászni, mint egy csecsemő / augusztus 29.
28 Furcsa álmok és egy kislány / szeptember 5. T
32 Írástudatlan, de olvas / szeptember 12. T
34 A gyilkos szándékú anya / szeptember 19.
37 A 13. szombati program: Végre szabad / szeptember 26.
41 A következő negyedévi terveink / Segédanyag

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

Korábbi adományaitok eredményei: Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományainkkal az adventista középiskola megnyitását támogattuk Librevilleben (Gabon). A képeken a 2019. márciusi építkezési munkálatok során lefényképezett iskola, amelyet 2020 októberében nyitnak meg 280 diák számára. Ebben a negyedévben gaboni történeteket is olvashattok a Távoli hírek keretében. A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/WAD-2020.

— III. negyedév —

NYUGAT – KÖZÉP-AFRIKAI DIVÍZIÓ

A füzet címlapján: Angélique Abeme, aki hat évig imádkozott, hogy elidegenedett férje, Péter találkozzon Istennel, Gabonban. És akkor hihetetlen dolog történt. Az ő történetét is megtaláljátok ebben a füzetben.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben bemutatjuk nektek a Nyugat – Közép-Afrikai Divíziót, amelyhez a következő országok tartoznak: Benin, Burkina Faso, Capo Verde, Kamerun, Közép-Afrikai Köztársaság, Csád, Kongó, Elefántcsontpart, Egyenlítői Guinea, Gabon, Gambia, Ghána, Bissau-Guinea, Libéria, Mali, Mauritánia, Niger, Nigéria, Szenegál, Sierra Leone és Togo.

Ebben a divízióban 436 millió ember él, a 834.183 adventista hívőt is beleértve, ami annyit jelent, hogy 1 adventista hívőre 523 nem adventista jut.

Az adventista oktatásnak az evangélium terjesztésében játszott jelentős szerepe rendkívül nyilvánvalóvá vált, amikor három országból, Guineából és Libériából misszionáriusi történeteket gyűjtöttem, és amely országok e negyedév 13. szombatján fognak részesülni az adományainkból, hogy adventista iskolát nyithassanak; és Gabonból, amely 2017-ben kapott támogatást egy adventista középiskola megnyitásához.

„Az oktatás a nyugat-afrikai egyházfejlesztés kulcsa”, mondta nekem Alexis Quadio, aki a Világmisszió Úttörő Irodájának asszisz-

tense a Nyugat – Közép-afrikai Divízióban, amikor ő és én együtt beutaztuk a három említett országot.

Észrevettük, hogy ebben a divízióban az adventista iskolák 75%-a Ghánában van, ahol a hívők 50%-a él.

„Az egyház nem elég erős a francia nyelvű országokban” - mondta Alexis. „Támogatnunk kell őket, hogy iskolákat és kisebb klinikákat nyithassanak.”

Guineában és Gabonban a francia a hivatalos nyelv, míg Libériában és Nigériában angolul beszélnek.

Segédanyag

Ha érdekesebbé szeretné tenni a szombatiskoláját, letöltheti az angol nyelvű Mission Magazine PDF verzióját a következő linken: bit.ly/WAD-fastfacts-2020 vagy olvassátok a Facebook oldalunkon. Látogassatok el a Facebook oldalunkra és nyilvánítsátok ki a tetszéseteket ([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is meglekinthetitek a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatókhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mchesney@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Támogatási lehetőségek

A 13. szombati adományainkkal ebben a negyedévben támogatni fogjuk:

- ✓ A „Kobaya” adventista általános és középiskola megnyitását, a guineai Conakryban.
- ✓ Iskola és hatásközpont megnyitását a libériai Buchananban.
- ✓ Egészségügyi központ létesítését a nigériai Abujában.

2020. július 4.

1. ISKOLÁT LIBÉRIÁNAK

B. Darlington Teah, 59 éves

Libéria

B. Darlington Teah egy keresztyén gyülekezetben nőtt fel, ahol az édesapja diakónusként szolgált, az édesanyja pedig a beteg tagokért imádkozott.

Az anya nagyon odaadó egyháztag volt, de az apa nem. Valamiféle titkos társasághoz tartozott, és amikor Darlington 7 éves volt, meghívta a fiút, hogy legyen a társaság tagja.

„Fiam, a dédapád és más ősök is e társaság tagjai voltak”, mondta. „Csatlakozz hozzám, hogy felválthass, ha majd meghalok.”

Am Darlingtonot nem érdekelte ez a titkos társaság. Tudta, hogy e társaság tagjai Libériában a halott ősöket imádják. Apja nagyon gyakran járt fel a faluból a hegyre, ami négy órás gyaloglást jelentett, azért hogy imádkozzon és áldozatokat áldozzon az őseinek.

Amikor eljött a vetés ideje, az apa így imádkozott: „Ó, ősök, ma azért jöttünk elétek, mert be akarjuk vetni a földet, és azt szeretnénk, hogy bő termést hozzon.”

Amikor az anya terhes volt, apa ismét imádkozott: „Ó, ősök, ma azért jöttünk elétek, hogy megkérjünk titeket, vigyázzatok e gyermeke-re.” Amikor valamilyen betegség tizedelte a falu népét, ismét imádkozott: „Ó, ősök, ma a faluban uralkodó betegség miatt járulunk elétek.”

Minden alkalommal tyúkot áldozott, és fehér rizst kínált fel az ősöknek áldozatul. A tyúkot és a rizs-áldozatot a földre tette, majd

hazajött. Később visszatért a tálakért és látta, hogy nincs benne étel, és azt hitte, hogy az ősök elfogadták az áldozatot, és válaszolnak imáira.

Darlingtonnak nem igazán volt választási lehetősége a titkos társaságot illetően. Se igent, se nemet nem mondhatott. Édesanyja annál inkább ellenezte a dolgot. Amikor csak látta, hogy az apa a hegyre készült felvonulni, a felesége mindig elment a gyerekekkel egy másik faluba.

„Én azt szeretném, ha a gyerek keresztény lenne”, mondta a férjének.

Darlington vasárnaponként eljárt a vasárnapi iskolába, a Bibliát azonban nem igazán értette. Egyszer, amikor már nagyobb volt, egy adventista evangélista érkezett a falujukba, aki arról beszélt, hogy a szombat a hetedik nap. Darlington ekkor olvasott a Bibliában először a szombatról. Megkérte a lelkészüket, hogy mondja meg igazán, vajon a szombatot vagy a vasárnapot kell megtartani?

A lelkész egyetlen bibliaverssel se tudta alátámasztani, hogy Istent vasárnap kell imádni.

„Fiacskám, a szombat a hetedik nap”, mondta neki a lelkész. „A vasárnapot mi Krisztus feltámadásának emléknapiaként ünnepeljük.”

A Bibliát követve Darlington hamarosan megkeresztelkedett az adventista egyházban.

Az apa nem volt elégedett a döntésével, mert tudta, hogy ez azt jelenti, hogy a fia soha nem fogja imádni az ősöket. Az anya viszont boldog volt, hogy a fiú Istent szereti.

Darlington szeretett volna lelképásztor lenni, és szüntelenül ezért imádkozott. Mivel az adventista egyháznak nem volt főiskolája Libériában, ezért vagy Ghánába, vagy Nigériába kellett volna utaznia, ha a teológiát választja.

Mivel tudta, hogy szüleitől nem várhat támogatást, keményen dolgozott, hogy pénzt gyűjtsön az iskolai költségek fedezésére. A polgárháború megszakította erőfeszítéseit, és az 1990-es években politikai pályára lépett. Beválasztották a nemzeti parlamentbe.

A következő gondolata támadt: „Ha nem tudok pénzt gyűjteni arra, hogy külföldön teológiát tanuljak, akkor legalább annyit megteszek, hogy itthon, Libériában adventista teológiai egyetemet nyitassak, hogy a fiatalok itthon tanulhassanak.”

Egy évvel azután, hogy beválasztották a parlamentbe, megszervezte az adománygyűjtést a „Nyugat-Afrika” Adventista Egyetem számára, Libéria fővárosában, Monroviában.

Hat évvel később távozott a parlamentből, azért, mert erőteljes nyomást gyakoroltak rá, hogy fogadjon el csúszópénzt, és hogy csatlakozzon a titkos társaságok munkájához. Ekkor ő maga is beiratkozott a teológiai egyetemre.

Darlington ma lelkipásztorként dolgozik, s egyben a Délkelet-libériai Misszió elnöke, amely e negyedév 13. szombati adományaiból fog részesülni, hogy általános iskolát építhessenek Buchananban, az 1.- 6. osztályosok számára.

„Nagyon hálás vagyok Istennek, amiért meghívott az Ő művébe, hogy felkészítem az embereket az Ő második eljövetelére”, mondja Darlington.

Köszönjük, hogy bőkezűen fogjátok támogatni az általános iskola megnyitását a Libériai Buchananba, amely felváltja az országot sújtó polgárháborúban tönkrement általános iskolát.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Darlingtonról készített video-klipünket, a Youtube-on: bit.ly/Darlington-Teah.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/school-for-liberia).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. július 11.

2. KÖNNYEN ELSAJÁTÍTOTT OLVASÁS

S. E. Joe, 66 éves

Libéria

Joe Konion Seeyah nem tudott olvasni. Az ő libériai Seeyah (e: szija) falujában nem is volt iskola. Kisfiúként a családi gazdaságban dolgozott, ahol rizst termesztettek. Amikor felnőtt, megnősült és

kilenc gyermekük született. Még mindig a farmon dolgozott. Nem is volt szüksége arra, hogy tudjon olvasni.

Egyszer egy adventista misszionárius, Willi Helbig érkezett meg a falujába. Joe érdeklődött a Biblia tanulmányozása iránt, ezért a falu többi polgárával együtt megkérte az evangélistát, hogy tanulmányozza velük a Szentírást. Egy hónapig tanulmányozták az Igét, melyet követően a falujából és a közeli Dehyu faluból ötven felnőtt személy kötött szövetséget Istennel.

Willi, a libériai egyházunk első felkent adventista pásztorja, azt mondta az új hívőknek, hogy most rajtuk a sor, hogy hirdessék az evangéliumot. Joe nem tudta mit gondoljon. Szerette Jézust és hirdetni akarta az evangéliumot. Ő azonban már 45 éves volt, és olvasni se tudott.

„Én nem nyithatom meg a Bibliát, hogy abból tanítsam az embereket”, mondta Joe.

Willi azonban nem aggódott. Meghívta Joe-t és öt másik újonnan megkeresztelt hívőt a Dehyu-i Bibliaképző iskolába. A munka első napján Joe a másik öt embert figyelte Willi osztálytermében. Egyikük sem járt iskolába. Egyikük sem tudott olvasni. Jó társaságban volt.

Willi imádkozott, majd adott a diákjainak egy-egy Bibliát. Utána fellapozta a saját Bibliáját, és tanítani kezdte a hívőket, hogyan találhatnak meg benne egy-egy bibliaverset. Minden verset hangosan felolvasott, és minden szót külön-külön megmagyarázott.

Joe őszintén imádkozott. Fogalma sem volt arról, hogyan fogja megjegyezni az igehelyeket. Szeretett volna az embereknek bizonyágot tenni Krisztus közeli, második eljövételéről, de nem tudta, hogy valaha is képes lesz-e rá.

Naponta tanulmányozták Willivel a Bibliát. Joe állandóan imádkozott azért, hogy a Szentlélek áldja meg a munkájukat ebben az osztályban.

Egyszer, mialatt Willi egy bibliai történetet taglalt, Joe megfigyelte, hogy nem jelent neki gondot az igehely megtalálása. Willi olvasott, Joe pedig kísérté a szöveget a Bibliájában. A társaira nézett, úgy látta, hogy ők is könnyen megtalálják a bibliaverset és kísérik a szöveget. Aztán Joe és a többi férfi egyenként felállt, és elkezdte hangosan olvasni a Bibliát, ami nagyon meglepte az evangélistát.

Amikor hazaért, Joe elővett egy másik könyvet, hogy abból próbáljon olvasni, de egyetlen értelmes szót se tudott összehozni. Utána

fogott egy másik könyvet, de abból se tudott felolvasni. Ellenben a Bibliát nehézségek nélkül tudta olvasni.

Joe lett a gyülekezeti vén az első adventista gyülekezetben, amelyet Seeyah falu és a környék számára alapítottak, 1937-ben. És habár sohasem járt iskolába, erőteljesen tanított és prédikált a Bibliából az új gyülekezetben, amely a Newses faluban található. 2003-ban hunyt el, kilencven éves korában.

„Ez a Szentlélek munkájának az eredménye volt”, vallotta a fia, aki szintén gyülekezeti vén. „A Szentlélek tanít minket, Aki azt akarta, hogy az adventi üzenet hozzánk is eljusson. Ő tette lehetővé apa számára, hogy tudjon olvasni.”

Ebben a negyedévben, a 13. szombati adományaink egy részével a buchanani (Libéria) általános iskola megnyitását támogatjuk, amely felváltja a korábbi polgárháborúban tönkrement iskolát. Buchanan a Seeyah falu közelében helyezkedik el.

A történettel kapcsolatban

- ✓ A Seeyah falu Joe családjának a vezetéknevét viseli.
- ✓ Nézzétek meg a Youtube-on a Joeról készült video-klipet: bit.ly/Joe-Seeyah.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/Joe-Seeyah).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. július 18.

3. HOSSZÚ AZ ÚT HAZÁIG

Alphanso Peter Juah, 48 éves

Libéria

Alphanso Peter Juah, tizenkilenc éves volt, amikor elmenekült a libériai polgárháborúból; vonattal Guienába utazott.

Nem gondolta, hogy az utazása nyolc országon keresztül fog vezetni, és hogy 14 évvel később az indonéz származású feleségével fog hazajönni.

Nehéz idők voltak, amikor 1992-ben elhagyta az országát, és nem-sokára az Adventista Egyházat is, amelyben felnevelkedett.

Egy humanitárius szervezet támogatásával Guineában befejezte iskolát, de az utcán találta magát. Különböző módon próbált pénzt keresni. Heroint értékesített. Csalta az embereket azáltal, hogy megszerzte pénzüket. Pénzt kölcsönzött az embereknek, magas kamatot felszámítva.

Egy év után új lehetőségekre vágyott, ezért illegálisan guineai útlevelet vásárolt és Szenegálba utazott. Ott négy évig heroint árult, átverte az embereket és magas kamatért pénzt kölcsönzött másoknak. Új lehetőségeket keresve Tunéziába, majd Indiába, aztán Thaiföldre és onnan Indonéziába ment. Minden államban kábítószer értékesített, csalással pénzt szerzett az emberektől, és eleget keresett ahhoz, hogy megélhessen, és aztán továbbállhasson.

Megtapasztalta, hogy pénzért bármit megvehet, még az utazási vízumot is.

Indonézia fővárosában, Jakartában, Alphanso komolyabban elgondolkodott az életéről. Eszébe jutott, hogy szombatonként imaházba járt. Bántotta a lelkiismeret, mivel tudta, hogy áthágta Isten parancsolatait. Egyszer, amikor éppen egy spanyol férfival biliárdozott, Istenről kezdtek beszélgetni. Az idegen meghívta, hogy a következő vasárnap látogasson el az ő gyülekezetébe. A vasárnaptartó gyülekezet amerikai misszionáriusa meghallgatta Alphanso életének történetét, közben felkínálta, hogy segít neki fizetni a házbért. Cserébe Alphanso elvégzett bizonyos feladatokat a gyülekezetben, és működtette a hangszórókat.

Közben azonban állandóan a szombatra gondolt. Megtalálta az egyik adventista gyülekezet címét, ahova szombatonként eljárt, annak ellenére, hogy a másik egyház gyülekezetében dolgozott. Mivel csak középiskolája volt, mindig arra vágyott, hogy továbbtanuljon, ám úgy tűnt, senki nem volt hajlandó neki segíteni. A gyülekezet, amelynél dolgozott, nem bírta őt támogatni. Az adventista gyülekezet se volt abban a helyzetben, hogy segítsen neki, de annyit elért, hogy ismét összekötötte őt a Libériában élő szüleivel. Azóta, hogy elmenekült Libériából, nem is hallottak egymásról.

Három év után a vasárnapi gyülekezet abba hagyta a támogatását. Alphanso visszatért a kábítószer-árusításhoz, az emberek átveréséhez és a magas kamattal való pénzkölcsönzéshez. Azonban valami nagyszerű dolog történt akkoriban az életében. Megnősült. Ugyanis, amíg a vasárnapi gyülekezetben dolgozott, beleszeretett Vástiba, az amerikai misszionárius házvezetőjének az unokatestvérébe.

Egy idő után Alphansónál újból csak jelentkezett az ismerős vágy az új dolgok iránt, ezért Kínába utazott. Négy hónap után a feleségét is elhozatta. Kínai tartózkodása alatt gondolatai visszatértek Istenhez. Az egyik könyvesboltban talált egy angol nyelvű Bibliát. Amikor kinyitotta, a tekintete ezen a szövegen akadt meg: „Felette nagy hiábavalóság, azt mondja a prédikátor; felette nagy hiábavalóság! Minden hiábavalóság!” (Prédikátor 1,2)

„Az életem tele van hiábavalósággal”, gondolta. „Haza kell mennem, Afrikába.”

2006-ban, Vásti és Alphanso Libériába repültek. Otthon örömteli találkozása volt a szüleivel. Átadta a szívét Jézusnak, és szombatonként eljárt a gyülekezetbe. Vásti is csatlakozott hozzá, és egy idő után ő maga is átadta a szívét Jézusnak.

Alphanso ma favágóként dolgozik Buchananban, Vásti rizst, olajt és más élelmiszert árult a házuk előtti standon. Van egy 5, egy 8 és egy 12 éves gyermekük.

Alphanso mindig készségesen tesz bizonyosságot az embereknek Isten kegyelméről.

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme”, Vallja Alfonso. „Amikor vádolt a lelkiismeretem, istenfélelem töltötte el a szívem, és bölcsé tett.”

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal a Buchanan-i (Libéria) új iskolaépület felépítését támogatjuk, mivel a régi iskola a polgárháborúban tönkrement.

Alphanso reméli, hogy majd ő is beírathatja a gyermekeit az új iskolába.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Youtube-on az Alphansóról készült videófelvételt: bit.ly/Alphanso-Juah.

- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/long-road-home).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. július 25.

4. AZ IMA MEGMENTI A HÁZASSÁGOT

Angelique Abeme, 45 éves

Gabon

Angelique Abeme (a továbbiakban Angelika) 15 éves volt, amikor beleszeretett a 20 éves Péterbe. Összeköltöztek, majd két kislányuk született az észak-gaboni Oyem városban.

Nehéz életük volt. Péter ivott és dohányzott, de Angelika ennek ellenére szerette őt.

Amikor a fiatalasszony 25 éves volt, az egyik szomszédjuk meghívta őt az adventista evangéliumi előadásokra. Sok kérdés merült fel benne a szombattal kapcsolatban, de az evangélista által adott válaszokkal nem volt megelégedve. A kéthetes evangéliumi előadások végén, az utolsó péntek este, az evangéliumhirdető azt javasolta neki, hogy szombaton tegye fel ezeket a kérdéseket a gyülekezete lelkipásztorának. Angelika úgy döntött, hogy ezt meg is teszi.

Hazafelé menet azonban, mindjárt össze is találkozott a lelkészével.

„Lelkész úr, melyik az igazi ünnepnap: a szombat vagy a vasárnap?”, kérdezte. „Az adventista egyház azt tanítja, hogy a Biblia szerint a szombat az igazi ünnepnap.”

A lelkipásztor nem mondott neki ellent.

„Mind igaz, amit a szombatról mondtak neked”, válaszolta. „Most már ismered az igazságot. Próbálj te is az adventista gyülekezetbe járni.”

Miután Angelika megkeresztelkedett, az élete még összetettebb lett. Arra kérte Pétert, hogy kössenek házasságot, de ő elutasította. Amikor arra kérte, hogy hagyja el a házat, akkor Péter Port-Gentilbe

költözött, a 400 km-re, délre fekvő városba. Angelika minden reggel és este azért imádkozott, hogy Péter is megismerje Jézust.

„Uram, lehetővé tette a számomra, hogy megismerjem az igazságot, kérlek, segíts, hogy Péter is megismerje.”

Mindig elküldte férjének a bibliatanulmányozás anyagát.

Péter Port-Gentilben bajba keveredett. Az egyik munkaadója lopással vádolta, habár Péter váltig állította, hogy ártatlan. Három hónapot kellett a börtönben töltenie. A börtönben volt elég ideje gondolkodni. Nem volt semmi dolga, így amikor egy adventista lelkész felajánlotta neki a Bibliaórákat, Péter örömmel elfogadta. Röviddel a börtönből való szabadon bocsátása előtt: megkeresztelkedett.

Angelika az egyik barátjukon keresztül megtudta, hogy Péter börtönben volt, a bibliatanulmányozásokról azonban nem volt tudomása. Minden reggel és este tovább imádkozott Péterért.

„Uram, lehetővé tette a számomra, hogy megismerjem az igazságot, kérlek, segíts, hogy Péter is megismerje.”

Miután kiszabadult a börtönből, felhívta Angelikát és beszélt neki a megtéréséről.

„Már értem, miért akartad azt, hogy elhagyjam a házat”, mondta neki. „Annyira örülök annak, hogy adventista lettem.”

Angelika is boldog volt. Még mindig szerette Pétert. Megváltoztatta napi imáit, és arra kérte Istent, hogy Péter életében meglátszódjanak a hitének gyümölcsei. Azt akarta, hogy hagyja abba az ivást és a dohányzást.

Péter rendszeresen felhívta a feleségét, hogy a lányok iránt érdeklődjön. Egyik hívása során Angelika elmondta neki, hogy szeretné a fiatalabbik lányukat elvinni az egy hetes cserkész táborba, amely Port-Gentilben lesz megtartva.

Megállapodtak abban, hogy találkoznak a táborban. Hat éve nem látták egymást.

Péter nagyon szívélyesen üdvözölte Angelikát a táborban, széles mosollyal és meleg öleléssel fogadta. Két órát beszélgettek. Angelika rájött, hogy Péter élete valóban megváltozott. Nem dohányzott, nem ivott. Egész szelíd jelleme volt.

A táborozás után Angelika még egy hétig Port-Gentilben maradt, hogy legalább még egy kicsit együtt legyenek. Ez alatt az idő alatt Péter felajánlotta neki a házasságot.

„Igen, kössünk házasságot”, válaszolta boldogan Angelika.

Mindez nyolc évvel ezelőtt történt. Péter ma gyülekezeti vén Librevilleben, a Gabon fővárosában levő imaházban. Teljes szívvel szereti Jézust. Angelika ennél boldogabb már nem is lehet.

E sötét napokban bátorítást és reményt talált Jézus szavaiban, amelyeket Máté evangéliumában találunk feljegyezve: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6,33)

„Első célunk Isten országának keresése kellene, hogy legyen”, mondta Angelika. „Ha hívő vagy, a házastársad meg nem, folytasd az imádkozás, mert Isten csodát tehet a szívvel. Hat év után Isten mégis válaszolt az imáimra.”

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományainkkal a 280 diákot befogadó középiskola megnyitását támogattuk Librevilleben (Gabon) ahol Angelika és a családja él.

Köszönjük, hogy ebben a negyedévben is nagylelkű adományaitokkal fogjátok támogatni a Guineai és a Libériai iskoláink felépítését.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg az Angelikáról készült videó-felvételt a Youtube-on: bit.ly/Angelique-Abeme.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) illetve az ADAMS adatbázisból (bit.ly/prayer-saves-marriage).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. augusztus 1.

5. LÓVERSENYFOGADÁS

Christophe Minsta Miovono, 44 éves

Gabon

Christophe (a továbbiakban Kristóf) 27 éves volt, amikor megszerette a lóversenyeket. Kristóf édesapja, aki számtantanár volt, akkor kezdett a lóversenyek után érdeklődni, amikor a franciaországi egyetemen tanult.

Amikor visszatért szülőföldjére, rájött, hogy a lóverseny Gabonban is népszerű szórakozás lett.

A hazai lóversenyekre azonban nem fogadtak. Ehelyett az utcai kioszkokba mentek, ahol a franciaországi lóversenyekre tudtak fogadni.

Egyik alkalommal az apa elvitte Kristófit a kioszkba, hogy ő is fogadjon.

Kristófnak nem volt saját pénze, mivel nem dolgozott, de apja adott neki, hogy ő is fogadhasson. Kristóf hamarosan naponként fogadott a lovakra, 5.000 közép-afrikai frank (10 USD) befektetésével.

Sokszor nem evett, vagy nem is aludt a lóversenyek miatt.

Az adventista barátai Librevilleben (Gabon fővárosában) észrevették Kristóf érdeklődését a fogadások iránt. Figyelmeztették és megpróbálták lebeszélni.

Kristóf nem hallgatott rájuk.

„Ez egy játék, amely megmozgatja az agyad”, magyarázta nekik. „A játékhoz jól kell tudni a matematikát.”

Egy baleset

Egyik vasárnap délelőtt Kristóf elvesztett a fogadáson 3.000 guineai frankot. Amikor hazatérőben leellenőrizte a fogadási listát, rájött, hogy tévedett, amikor nem fogadott egy adott lóra. Tudta, hogy maradt még neki 2.000 guineai frankja, visszament hát a kioszkhoz.

A kioszk előtt állva, miközben a fogadási szelvény kitöltésével foglalkozott, egy autó vezetője elvesztette uralmát a kormány felett, és

lekaszálta őt is meg még két, közelben álló asszonyt. A sofőr nem állt meg, hanem elmenekült a baleset helyszínéről.

Néhány együttérző emberek gyorsan beszállította Kristófot és ezt a két nőt a kórházba. Egyikük hamarosan belehalt sérüléseibe. Perceken belül a másik nő is meghalt. Kristóf az ágyon feküdt, a lábát nem érezte, a kék pólója meg csupa vér volt. Félt, hogy meg fog halni.

Imádkozni kezdett: „Uram, értem már”, mondta. „Már sokszor figyelmeztettél, hogy hagyjak fel a fogadásokkal, ám nem hallgattam Rád. De most engedelmeskedem.”

A családját nem tudta értesíteni. Két álló napig semmit nem csináltak vele, mert nem volt elég pénze, hogy kifizesse az ápolási költségeket. Aztán valahogy összeszedte az erejét, lecsúszott az ágyról, majd kúszva-mászva kivonszolta magát az utcára, hogy taxit fogadjon és hazamenjen. A taxit a megmaradt 2.000 frankjából fizette ki.

Teljes felépülés

A nővére egészségügyi ápoló volt, és ő kezelte Kristófot otthon. Kristóf gyógyulásért imádkozott: „Uram, ments meg a halál markából”, mondta. „Ha megoltalmazol és megsegítesz, hogy ismét járni tudjak, életemet a Te kezébe teszem, és többé nem fogadok a lóversenyeken.”

Három héttel később ismét tudott járni. Összeszedett néhány megmaradt fogadási listát, és a családja szeme láttára felgyújtotta.

„Nem számít, hogy gazdag vagyok-e vagy szegény”, mondta nekik. „Az Úrnak fogok szolgálni, és többé nem érdekelnek a fogadások.”

És valóban megtartotta a szavát. Christophe Minsta Miovono ma 44 éves, és szobafestőként dolgozik.

„Jobb dolgozni és pénzt keresni, mint fogadni és reménykedni a könnyű jövedelemszerzésben.”

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományainkkal a 280 diákot befogadó középiskola megnyitását támogattuk Librevilleben (Gabon), ahol Kristóf él.

Köszönjük, hogy ebben a negyedévben is nagylelkű adományaitokkal fogjátok támogatni a Guineai és a Libériai iskoláink felépítését.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Nézzétek meg a Kristófról készült video klipet: bit.ly/Christophe-Minsta.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/betting-on-horses).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok képeket: bit.ly/WAD-2020.

2020. augusztus 8.

6. KELLEMES ÉS SZELÍD HANG

Jean Obame Efayong, 58 éves

Gabon

A féltékenység teljesen megváltoztatta Jean Obame Efayong rendőrtiszt életét.

Felesége, Rosette minden este későn ért haza a nyugat-afrikai Gabon állam fővárosában, Librevilleben levő otthonukba. Jean nem tudta hol van, és mit csinál.

Kételkedett, és a legrosszabbra gondolt. Végül közvetlenül megkérdezte tőle, hogy hol volt.

„A nővéremén voltam”, válaszolta.

Másnap ismét megkérdezte, hogy hol volt.

„A nővéremnél voltam”, válaszolta.

Minden este ugyanazt válaszolta neki. Jean nem tudta elhinni, hogy nap mint nap annyi időt tölt a nővére otthonában. Elhatározta, hogy megkérdezi, vajon ő is elmehet-e vele a nővéréhez.

Rozette elvezette őt a gyülekezetbe, amelyen ez a felirat állt: „Örök élet”. Jean nagyon meglepődött a templomépület láttán, mivel azt várta, hogy a nővéréhez vezetni őt. De azért örült annak, hogy a felesége esténként a gyülekezetbe jár, nem valahova máshova. Az egyház a kereszténység és a hagyományos afrikai hiedelmek keverékét tanította.

Jean három egymás után követő este elment vele a gyülekezetbe, hogy megnézze, vajon Rosette valóban ott tölti-e az időt. Kint állt és

figyelt. A negyedik este egy fiatal nő, a házi-gyülekezet tulajdonosa megkérdezte tőle, hogy mit csinál.

„Miért jön el, ha nem megy be? Fáradjon be, vagy ne is jöjjön.”

Jean bement. A gyülekezetben érdekes volt, a gyülekezeti tagok pedig barátságosak voltak. Amikor Jeannak volt egy természetfeletti tapasztalata, amely a hagyományos afrikai vallásban nem túl ritka dolog, a gyülekezet hívei megválasztották őt vezetőjüknek.

Egyszer aztán Rozette felhagyott a gyülekezetlátogatással. Még mielőtt Jean megtudta volna az okát, Rozette szülés közben elhunyt. Fájdalomtól megtörtén így gondolkodott az életéről és a hitéről: „Ha ez nem az igaz egyház, akkor segíts Uram, hogy könnyen ott hagyhassam”.

És soha többé nem tért vissza abba az egyházba, s ez nem is jelentett gondot a számára.

Három évvel később, Jean gyalog igyekezett hazafelé, amikor a háza közelében levő futballpályán meglátott egy nagy sátorot. Közben egy kellemes, szelíd hangot hallott. „Uram, ön miatt jöttünk ide”, szolt a hang.

Jean megállt, szétnézett, hátha meglátja, hogy ki beszél hozzá. Amikor továbbindult, a hang ismét megszólalt: „Uram, lépjen be és hallgassa meg az evangéliumot”.

Jean bement a sátorba és leült az utolsó sorok egyikében.

Ez volt az első estje a tíz napos evangéliumi előadásorozatnak. Az adventista evangélista megtérésre szólította a hallgatókat. Jean sírni kezdett. Másnap esete magával hozott egy füzetet és ceruzát, hogy jegyzeteljen.

Az összejövetelek alatt erős vágyat érzett arra, hogy megkeresztelkedjen. Otthon is úgy érzett. Eldöntötte, hogy beszél az evangélistával.

„Semmit nem tudok az önök egyházáról, de nagyon szeretnék megkeresztelkedni”, mondta neki.

Az evangélista elmosolyodott.

„Az Úr kijelentette magát Önnek”, válaszolta. Jean nemsokára meg is keresztelkedett.

És ma a gyülekezetének aktív híve. Naponta eszébe jut a kellemes, szelíd hang, amelyet a sátor mellett elhaladva hallott.

„Ez a hang segített nekem abban, hogy megtaláljam a helyes utat. Jézus az életem.”

Három évvel ezelőtt, a 13. szombati adományainkkal a 280 diákot befogadó középiskola megnyitását támogattuk Librevilleben (Gabon), ahol Jean él.

Köszönjük, hogy ebben a negyedévben is nagylelkű adományaitokkal fogjátok támogatni a Guineai és a Libériai iskoláink felépítését.

A történettel kapcsolatba

- ✓ Nézzétek meg Jeant a Youtube-on: bit.ly/Jean-Obame-Efayong
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook. oldlaunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/sweet-gentle-voice)
- ✓ A 13. szombati projektekhez tartozó képeket itt tekinthetitek meg: bit.ly/WAD-2020

2020. augusztus 15.

7. IMA ÉS ÜLDÖZTETÉS

Maimouna Bangoura, 29 éves

Guinea

Amikor egy adventista keresztény megjelent a Conakry-i (Guinea) házunk ajtajában, a férjem és én elbeszélgettünk ezzel az emberrel pár percet.

Akkor átadott egy röpiratot. A röpirat sarkában megpillantottam egy apró betűs szót: „Jézus”. Anélkül, hogy egyáltalán megérintettem volna a szórólapot, azt mondtam, hogy adja át a férjemnek, Alphának.

Mivel azonban a röpirat francia nyelven volt nyomtatva, Alpha pedig nem tudott franciául, átnyújtotta nekem és azt mondta: „Olvasd fel”.

Én a földre dobtam.

„Nem vagyok keresztény!”, mondtam neki. „Én hozzá se fogok nyúlni ilyesmihez.”

Ezzel távoztam is. A kereszténységről hallani se akartam. Közben pedig eljött az én estéli imádkozásom ideje.

Én azonban nem tudtam az imádkozásra összpontosítani. Annyira nyugtalan lettem, hogy nem tudtam odafigyelni. Hallottam, hogy az adventista látogató még mindig a férjemmel beszélget. Megkérdezte Alphától, hogy szeretné-e ha imádkoznának valamilyen szükségletéért.

„Munkára van szükségem”, mondta Alpha, aki szakmája szerint villanyszerelő volt. „Továbbá, amikor pénzt keresek, túl könnyen elköltjük. És a feleségemnek nehéz terhe van. Kérem, imádkozzon érte.”

Miután meghallottam ezeket a szavakat, odamentem és elmondtam valamit, amit még a férjem se tudott. Az utolsó kórházi látogatásom során az orvos azt mondta, hogy a kisbabám már nem él.

A férjemet megdöbbenette ez a hír.

„Kérem, imádkozzon értem”, kértem én is az adventista hívőt.

Ő így imádkozott: „Amennyiben e csecsemőnek meg kell születnie, kérlek, Uram, ajándékozd meg ezt az asszonyt a kisbabával. Amennyiben nem kell neki világot látnia, legyen meg a Te akaratom.”

Az ima után felvette a földről a szórólapot, és felírta rá a nevét, Tranquil Fasinaduno, meg a telefonszámát és átadta a férjemnek, majd így szólt: „Talán a felesége egyszer mégis kezébe beveszi majd ezt a röpiratot és felolvassa önnek.”

Amint elment, összetéptem a röpiratot és eldobtam. Tetszett, ahogy imádkozott, de nem akartam, hogy bármi közöm legyen a kereszténységéhez.

Aznap este, hónapok óta először, jól aludtam. A fájdalom és a vérzés elmúlt.

Amikor elmentem a kórházba, ott megtudtam, hogy az orvos tévedett. Nem is voltam terhes.

Akkor azonban a fiatalabbik fiam, Anthony megbetegedett. Vittem neki gyógyszereket a kórházba, de semmi nem segített. Eszembe jutott, ahogy Tranquil imája után meggyógyultam.

„Miért is dobtam el a röpiratot Tranquil telefonszámával?”, morogtam, hibáztatva magam.

Másnap ismét a telefonszámon gondolkodtam, amikor valaki bekopogott. Tranquil volt.

„Jaj de örülök, hogy eljött”, mondtam sírva. „Éppen azon gondolkodtam, milyen jó lett volna, ha nem dobom el a telefonszámát. Kérem, imádkozzon a fiamért.”

Tranquil imádkozott, és a fiam még aznap délután meggyógyult.

Alpha és én csodáltuk a dolgot, de én még akkor sem akartam elmenni a gyülekezetbe. Tranquil imáját nem felejtettem el, ezért egy hónap múlva mégis eldöntöttem, hogy elmegyek az egyházába. Az ott hallott szentbeszéd mélyen megérintette a szívemet, ezért még egy döntést hoztam, hogy minden szombaton elmegyek az imaházba.

Ezzel ellentétben Alpha csak kétszer volt a gyülekezetben. Mivel a barátai azt mondták neki, hogy ha továbbra is eljár oda, akkor bizonyára megbolondul, ezért többé nem akart imaházba járni. Azt sem akarta, hogy én járjak oda. Én titokban mégis eljártam. Egy idő után azonban megfigyelte, hogy szombatonként mindig elmegyek hazulról, a barátai meg elmondták neki, hogy az imaház környékén láttak engem.

Alpha elkezdett engem bántalmazni. Egyszer annyira megvert, hogy a kórházba kellett sietnem.

Én azonban nem maradtam el a gyülekezetből. A szombatiskolában megtanultam, hogyan élhetek minőséges életet. Tranquil, aki a Világmisszió pionírja volt, tanulmányozta velem a Bibliát. Amikor a Tízparancsolat részeként a szombatról, mint hetedik napról olvastunk, eldöntöttem, hogy én is keresztény leszek.

Alpha továbbra is rendszeresen megvert. Amikor csak kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit, mindig pofon vágott, és szóba se akart állni velem. Már nem is aludtunk egy szobában, és a fiainkat se akarta eltartani. De én minden nap imádkozok érte.

Az egyik kedvenc igehelyem a János evangéliumában van, ahol Jézus azt mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem” (János 14,1).

Az üldöztetések ellenére is béke honol a szívemben, mert ott Krisztus lakik. Imádkoznátok-e értem? Az Úrral miénk lehet a győzelem. Egyszer majd a férjem is keresztény lesz.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét egy iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakry-ban, ahol majd Maimouna fiai és más gyerekek tanulhatnak, az elsőtől a 12. osztályig.

Köszönjük, hogy imádkozni fogtok Maimounaért és a Guineai adventista műért.

A történetet maga Maimouna Bangoura mesélte el.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Kérjétek meg valamelyik testvérnőt, hogy olvassa fel, vagy adja elő a történetet, egyes szám első személyben.
- ✓ A jövő szombaton Tranquil szemszögéből fogjuk meghallgatni ezt a történetet.
- ✓ A Maimouna testvérnőről készült felvétel a Youtube-on nézhetitek meg: bit.ly/Maimouna-Bangoura.
- ✓ Töltsétek le a képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/prayer-and-persecution).
- ✓ A 13. szombati projektekkal kapcsolatos képeket itt nézhetitek meg: bit.ly/WAD-2020

2020. augusztus 22.

8. BÖJT A CSALÁDÉRT

Tranquil Fasinaduno, 34 éves

Guinea

A birtok kapuja nyitva volt, tehát beléptem az udvarba. Egy férfi és egy nő beszélgettek a ház tornácán, és két fiú játszott a közelben.

„Jó reggelt, testvéreim”, szóltam mosolyogva. „Az én nevem Tranquil Fasinaduno. Nagyon örülök, hogy megismerkedhetünk.”

A gyermekek mellett mentem el. Látva, hogy az egyik fiú úgy iskoláskorú lehet, megkérdeztem: „Mi újság az iskolában? Mit tanulnál ma?”

A fiú elmosolyodott, és elkezdte szavalni az ábécét. „Okos gyerekek”, mondtam a szülőknek.

Hallva, hogy dicsérem a gyermekeiket, a szülők feloldódtak.

Megkérdeztem a szülőket, hogy hívják őket.

„Az én nevem Maimouna Bangoura”, szólta az asszony.

„Én Alpha vagyok”, mondta a férje.

Elővettem egy röpiratot, az „Isten szeretete az ember iránt” címűt.

„Jó hírt hozok önöknek”, mondtam, és Maimouna felé nyújtottam a röpiratot. „Ez Isten Szava.”

Egy pillantást vetett a röpiratra, majd így szólta: „Köszönöm, nem kérem. Adja a férjemnek.”

„Én nem tudom elolvasni”, mondta Alpha. „Nyújtsa oda a feleségemnek.”

Majd Maimounához fordulva mondta: „Olvasd el!”

A nő összegyűrte a röpiratot és ledobta, majd besietett a házba, hogy elmondja az esti imáját. Megkérdeztem Alphát, hogy van-e valamilyen szükséglete, amiért imádkozhatnánk, s ahogy ott beszélgettünk, Maimouna visszatért és arra kért, hogy imádkozzak az egészségéért.

Rájöttem, hogy a címdoldalon feltüntetett Jézus név miatt egyikük se akarta olvasni a röpiratot. A nem keresztény vallású emberek számára még Jézus nevét olvasni is bűn. Látva, hogy nem érdekli őket a téma, elköszöntem, de elhatároztam, hogy imádkozni és böjtölni fogok értük. Amint elhagytam a birtokot, feljegyeztem a nevüket papírra és beletettem a Bibliámba. Három napig nap közben nem ettem, és nem ittam. Este fogyasztottam csak banánból, narancsból és rizskásából álló, könnyű vacsorát.

Nap közben nem sok időm maradt arra, hogy imádkozzam ezért a házaspárért, mert bibliatanfolyamokat tartottam, és újabb emberekkel ismerkedtem, mert a Világmisszió úttörőjeként dolgoztam.

Megkértem Istent, hogy éjjelente keltsen fel. Három éjjel keltegetett az Úr: éjfélkor, egykor és hajnali négykor.

„Köszönöm, Istenem, hogy megismerkedhettem ezzel a drága házaspárral”, imádkoztam. „A te akaratod legyen meg az ő életükben. Látogasd meg őket a Lelkeddel, mielőtt e három nap lejár.”

A harmadik ima és böjt nap szombat este zárult. Úgy döntöttem, hogy az istentisztelet után meglátogatom Maimounát és a férjét.

Mielőtt elindultam az istentiszteletre, még imádkoztam: „Én nem próbálom megtéríteni ezt a családot. A te Szentlelked fogja ezt megtenni. Legyél velem a látogatásom ideje alatt.”

A szombatikola alatt az az érzésem támadt, legjobb, ha azonnal elmegyek, hátha később nem lesznek otthon.

Maimouna szívélyesen fogadott, és elújságolta, hogy az imámat követően meggyógyult. Megkért, hogy a fiáért is imádkozzak, aki betegen fekszik a kórházban. Érte is imádkoztam. Aznap este ismét meglátogattam őket, hogy érdeklődjem a kisfiú iránt.

„Ott van, ni, már a barátaival játszik”, mondta és ujjával a gyerekre mutatott. „Boldog vagyok mindazok miatt, amit tett.”

Megkértem Maimounát, hogy hívja ide a fiúcskát, hogy együtt adjunk hálát Istennek. Látva Jézus cselekvő kezét, buzdítást éreztem arra, hogy név szerint említsem őt.

„Jézus gyógyította meg”, mondtam. „Ezért az Ő nevében fogunk imádkozni.”

Meghajtottam a fejem és így imádkoztam: „Köszönöm, Istenem, hogy méltó vagy a dicsőségre és tiszteletre, mert e csoda a Te műved. Köszönjük, hogy meggyógyítottad Anthonyt. A názáreti Jézus nevében imádkoztunk. Ámen.”

Egy hónap elteltével Maimouna és Alpha megjelentek az imaházba. Alpha azonban gyorsan elmaradt. Minden este megverte a feleségét, mivel Ő továbbra is eljárt. Emiatt azonban az asszony nem csüggedt el. Így szólt hozzám: „Kérem, tartson nekem Bibliaórákat. Szeretnék megismerkedni a bibliai tanításokkal.”

Elkezdtük tanulmányozni a Szentírást. Egy idő után ő maga is olvasni kezdte a Bibliát. Azt mondta: „Örökre Jézussal akarok maradni”. Szívét és az életét átadta Jézusnak.

Alpha még mindig bántalmazza őt, de Maimouna Jézus kijelentésében bízik, amelyet a Máté evangéliumában találunk feljegyzve: „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám. És aki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt” (Máté 10,37-39).

Ő és én imádkozunk és böjtölünk Alpháért.

Boldog vagyok, hogy szerethetem Jézust. Nagy öröm bemutatni az igazságot az embereknek és látni, ahogy elfogadják.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét egy iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd Maimouna fiai és más gyerekek tanulhatnak az elsőtől a 12. osztályig.

Köszönjük, hogy imáitokban megemlékeztek Tranquirlről és a Világmisszió minden úttörőjéről.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Kérjétek meg egyik atyafit, hogy személyes tapasztalatként adja elő a történetet.
- ✓ A múlt szombaton Maimouna mesélte el nekünk ezt a történetet.
- ✓ Tranquirlről is készült felvétel, amelyet a Youtube-on nézhetek meg: bit.ly/Tranquille-Fassinadouno.
- ✓ Képeket tölthettek le a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adabázisból (bit.ly/fasting-for-family).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. augusztus 29.

9. MÁSZNI, MINT EGY CSECSEMŐ

Oumou Toure, 55 éves

Guinea

Oumou Toure (ejtsd: umu ture) a férje halála után nagyon megbetegedett. Bedagadt a térde. Nagy fájdalmai voltak. Éjjelente nem tudott aludni. Jární sem bírt. Mint egy csecsemő úgy csúszott-mászott a Conakryi (Guinea) otthonukban.

Egy idősebb nagybácsija elvitte őt néhány kórházba, de sehol se tudtak rajta segíteni. A helyi varázslóknál is jártak, de akkor se lett jobban. Ágyhoz volt kötve a házban, ahol a nagybátyja, a húga és más rokonai éltek.

Négy év telt el, és Oumou tovább szenvedett. Négy éven át nem tudott lábra állni.

Egyszer meghallotta, hogy a húga egy látogatójukkal beszélget a másik szobában. A látogató bibliaverseket olvasott fel neki, majd imádkozott. Oumou nem volt keresztény, de vágyott arra, hogy érte is imádkozzon valaki. Nagy nehezen kikecmergett az ágyból és elvonszolta magát a másik szobáig.

„Kérem, értem is imádkozzon”, szolt kérlelőn.

A látogató, Tranquil Fasinaduno, meglepődve szemlélte a nála idősebb, földön mászó asszonyt. Akkor, ott, nem imádkozott érte.

Három nap múlva Oumou meghallotta, hogy valaki kopog az ajtón, majd néhány pillanat múlva Tranquil már az ágya mellett állt.

„Asszonyom, azért jöttem, hogy önért imádkozzam”, mondta neki. Oumou nagyon megörült.

Tranquil megnyitotta a Bibliát, felolvasott belőle, többek között ezt is: „Ti az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat; mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki e világban van.” (1Ján 4,4)

Majd behunyta a szemét, hogy imádkozzon:

„Uram, köszönöm, hogy életet adtál a testvéremnek”, mondta. „Nekem lehetővé titted, hogy itt legyek. Adtál kitartást, hogy imádkozzak és böjtöljek érte az elmúlt három napban. Most Jézus nevében arra kérek, gyógyítsd meg Oumou testvéremet.”

Aznap éjjel, több év után, Oumou ismét jól aludt. Fájdalmai megszűntek. Másnap Tranquil ismét eljött, hogy imádkozzon érte. Még két hétig imádkozott és böjtölt Oumouért.

Egyszer Oumou váratlanul megkérdezte őt: „És hol található az Ön egyháza?”

Tranquil megadta az adventista imaház címét. Nem is volt messze Oumou otthonától, csakhogy az asszony még nem tudott járni. Megkérte, hogy segítsen neki elmenni. Egyik szombat reggel Tranquil elvitte valahogy a motorján Oumout a gyülekezetbe. A következő szombaton ezt ismét végigcsinálták, és aztán a következőn is. Oumou minden nap egyre erősebb lett. A negyedik szombaton egyedül sétált el az imaházig.

Tranquil csodálkozva látta, hogy Oumou tud járni.

„Ezt Jézus tette”, kiáltott fel Tranquil.

Oumou nagybácsija és a többi rokonai is boldogok voltak, hogy Oumou jól van, csak nem szerették, hogy eljárt a gyülekezetbe. Ők ugyanis nem voltak keresztények, és úgy vélték, hogy Oumou nem tiszteli a családi hagyományokat. Amara nagybácsija összehívta az egész családot. A mintegy tíz családtag előtt, kézbe vette a nagy, fekete Bibliát és a család hagyományos szent könyvét.

„Te melyiket választod?”, kérdezte Oumout. „Ne felejtst el, hogy ha nem a szent könyvünket választod, akkor nem tartozhatsz többé a családukhhoz.”

Oumou elgondolkodott a négy éves betegeskedésén, és összehasonlította a mostani, egészséges állapotával. Tekintetét az ég felé emelte.

„A Bibliát választom, ezt a fekete könyvet”, mondta.

Amara nagybácsija gúnyosan felnevetett, majd Oumoura nézett.

„Most, hogy a Bibliát választottad, fogd, és beszélj nekünk belőle”, mondta neki.

Oumou szeme megtelt könnyel. Ugyanis nem tudott olvasni.

„Tudjátok, hogy én nem tudok olvasni”, mondta sírva. „Soha nem is jártam iskolába. De az ember, aki imádkozott értem, ebből a Bibliából olvasott fel nekem, és én meggyógyultam. Hiszem, hogy a Bibliából származó erő még ennél is többet tehet értem, és értetek is.”

Amara nagybácsi mérges lett, majd megparancsolta a családtagoknak, hogy csomagolják össze Oumou dolgait.

„Keresztény lettél”, mondta. „Menj hát a keresztényekhez. Már semmi közünk hozzád.”

Oumounak persze nem volt hova mennie, ezért a barátnőjénél aludt. Mindez rosszul esett neki, de nem akart lemondani Jézusról. Amikor a gyülekezet hívei megismerkedtek a helyzetével, felkínálták neki, hogy lakjon a gyülekezeti mellékhelyiségben. És ő még ma is ott lakik.

„Hálás vagyok Istennek a gyülekezeti családjáért”, mondja Oumou. „Örökre az Úr Jézussal maradok.”

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét egy iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd Maimouna fiai és más gyerekek tanulhatnak az elsőtől a 12. osztályig. Ebben az iskolában sok, nem keresztény családból érkező gyermek fog tanulni Jézus szeretetéről.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Elolvashatjátok még Tranquil történetét a múlt szombati Távoli hírekben.
- ✓ Oumout a Youtube-on tudják megnézni: bit.ly/Oumou-Toure.
- ✓ Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/crawling-like-baby).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. szeptember 5.

10. FURCSA ÁLMOK ÉS EGY KISLÁNY

Mária, 29 éves

Guinea

Két éves kora óta Mária rendszeresen eljár az édesanyjával a varázslóhoz, hogy áldást kapjon tőle a guineai családi vállalkozásukra.

Ezek a látogatások életének részévé váltak, és úgy tűnt, hogy az áldások hatásosak. Az anyja gazdag üzletasszony lett, aki számos üzlettel rendelkezett ebben a nyugat-afrikai országban. Gazdaggá tette a lányát is. Máriának volt egy szép háza, nagy, bekerített gazdasággal, meg két autója, valamint egy nagy üzlete, ahol stilizált ruhákat és kézitáskákat árusított Conakryban, Guinea fővárosában.

A varázsló azonban meglepte a huszonnégy éves Máriát az egyik kijelentésével, amikor 2013-ban elment hozzá áldást kérni.

„Ha gazdag akarsz lenni, emberi áldozatot kell áldoznod”, mondta. „Az áldozatnak albínónak kell lennie.”

Mária már teheneket is vitt a varázslóhoz áldozatul, de emberi áldozatra még soha nem gondolt.

Az emberáldozat gondolata nyugtalanította és terhelte őt. Aznap éjjel, amikor elaludt, álmában két gyermeket látott, akik mondtak neki valamit, de nem értette, hogy mit.

Másnap éjjel ismét ugyanazt a két gyermeket látta álmában. Ez alkalommal meg is értette, amit mondtak.

„A megoldás nem a varázslónál van”, mondta az egyik gyermek.

A következő éjjel ismét álmódott valamit. Ment az utcán, és egy hangot hallott. A hang ezt mondta: „A megoldás a mi Atyánk és a Megváltó Jézus Krisztusunk”.

Amikor felébred, nagyon zavarban volt, hisz ő nem volt keresztény. Egy másik világvalláshoz tartozott.

„Ugyan hogyan lehetne Jézus a megoldás?”, csodálkozott.

Az édesanyjának is elmondta, miket álmódott.

„És miért kell nekünk embert áldoznunk?”, kérdezte őt.

Édesanyjának egyáltalán nem tetszettek Mária álmái, ezért azt tanácsolta neki, hogy vegyen egy tehenet és vigye el megáldozni. Mária engedelmeskedett. Miközben a varázsló készült, hogy levágja a tehenet, azt bizonygatta Máriának, hogy az álmok meg fognak szűnni.

Aznap éjjel azonban Mária ismét álmódott.

A hétvégén elhatározta, hogy elmegy bevásárolni. Szombat reggel autóba ült és elindult, de a birtok kapujánál meg kellett állnia és megvárnia, hogy kinyíljon a kapu. E közben egy kislány lépett az autójához és megkérdezte: „Az imaházba készülsz menni?”

Mária meglepődött.

„Én nem vagyok keresztény”, válaszolta. „Miért kérdezed, hogy imaházba megyek-e? Kit keresel?”

„Én imaházba akarok menni”, mondta a kislány.

Mária a kislányt szemlélte. Úgy vélte, hogy a kislány eltévedhetett, és a szüleit szeretné megtalálni. Sajnos egyetlen gyülekezetet se ismert a környéken.

Mintha csak olvasna a gondolataiban, a kislány rávágta: „Én ismerem az utat”.

Mária úgy döntött, hogy segít a kislánynak eljutni az imaházig. Kilépett az autóból és elindultak. Rövid gyaloglás után megérkeztek a guineai Keresztény Adventista Egyház imaházának bejáratához. Az imaházudvarban emberek álldogáltak. Egy asszony Máriához lépett és megkérdezte, miben segíthet neki.

„Ez a kislány megkért engem, hogy vezessem el őt ide”, mondta Mária, miközben a kislány felé akart mutatni.

De a kislányt már sehol nem látta. Mária minden felé kereste a kislányt. Sehol nem volt. Ismét ahhoz a kedves asszonyhoz ért, s ettől az egész helyzettől meglepetten úgy érezte, hogy beszélnie kell vele az álmairól.

„Kérdezhetek Öntől valamit?”

„Természetesen”, válaszolta a testvérnő.

„Sok minden álmodtam”, kezdte Mária. „Tehenet is áldoztam, de az álmok nem szűntek meg. Már nem tudom, mit tegyek.”

„Várjon egy pillanatig”, mondta az asszony. „A férjem lelkipásztor. Megkérem, hogy segítsen.”

Így történt, hogy Mária, aki nem keresztény, olyan országban, ahol ellenségesek a kereszténységgel szemben, megismerte Jézust. Ma már ő is keresztény, aki teljes szívével szereti Jézust.

„Kész csoda, hogyan lettem keresztény”, vallja. „Senki sem jött hozzám a Bibliával, és egyetlen keresztény könyvet se olvastam el. Isten tevékenykedett az életemben.”

Mária soha többé nem látta azt a kislányt. Egészen biztos abban, hogy a kislány egy angyal volt.

Az adventista egyház Guineában nagy nehézségek közepette hirdeti az evangéliumot, mert a lakosságnak mindössze 7%-a tartja magát kereszténynek, sokan pedig nagyon ellenségesek a kereszténység iránt.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét egy iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd a gyerekek az elsőtől a 12. osztályig tanulhatnak. Ebben az iskolában sok, nem keresztény családból érkező gyermek fog tanulni Jézus szeretetéről.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Az Adventist Mission (Távoli hírek) nem említi Mária valódi nevét a magánéletének védelme érdekében. A képen azonban ő maga látható.
- ✓ Olvassátok tovább Mária történetét a jövő szombaton.
- ✓ Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/maria-in-guinea).
- ✓ A 13. szombati projektekkel kapcsolatos képeket itt találjátok: bit.ly/WAD-2020.

2020. szeptember 12.

11. ÍRÁSTUDATLAN, DE OLVAS

Mária, 29 éves

Guinea

Mária nem volt keresztény, de mindig Jézusról álmódott. Tehenet is áldozott, de az álmok akkor sem szűntek meg. Egy hétig állandóan nyugtalanították az álmok.

Aztán egy ismeretlen ember Jacob Gbala, a guineai Keresztény Adventista Egyház elnökének az irodájába irányította. Jacob éppen annak az utcának a másik végében dolgozott, amelyben Mária luxusháza található, Conakryban, Guinea fővárosában.

Mialatt Mária az álmait mesélte, Jacob pásztor mosolyogni kezdett. „Dicsőség Istennek”, mondta hangosan.

Mária nagyon csodálkozott. Nem értette, minek örült annyira a gyülekezet pásztor.

„Többé már semmit nem kell áldoznia”, magyarázta neki Jacob pásztor, miközben felemelte az asztalról a Bibliát. „Isten hívja Önt.”

„Azt hiszem, hogy az Önök Istene tévedésben van”, válaszolta rá Mária. „Én mindig is a családi vallás követője voltam.”

Jacob átadta neki a Bibliát.

„Ez most az Ön Bibliája”, mondta a pásztor.

„És mit tegyek vele?”, kérdezte az asszony. „Én még olvasni se tudok.”

Jacob megkérdezte, hogy a családtagok közül tud-e valaki olvasni? Mária bevallotta, hogy van egy rokona, aki tud olvasni.

Jacob beleírta a Bibliába Mária nevét.

„Most fogd a Bibliádat és menj”, mondta.

Máriát bosszantotta Jacob lelkész viselkedése, ezért köszönés nélkül ott hagyta.

„Mit gondolnak ezek az emberek, kik ők?”, gondolkodott, mialatt hazasétált. „Azt mondják, hogy olvassam a Bibliát, mintha én nem ismerném Istent.”

Mária otthon betette a Bibliát egy fiókba, és becsukta. Pihenni akart. Bekapcsolva a kedvenc TV-csatornáját, egy Jézusról szóló műsört látott. Azonnal csatornát váltott. A következő csatornán is Jézusról beszéltek, és a következő csatornán is.

Mária felhívta műholdas TV szolgáltatóját. „Mi van az önök műsoraival?”, kérdezte. „Minden csatornán csak Jézus, Jézus, Jézus.”

A férfi hangjában csodálkozás volt érezhető.

„Szerintem minden rendben van”, mondta.

„Nem, nincs igaza”, kiabált rá Mária. „Tessék kijönni, és helyreállítani a programokat.”

Nem sokkal a beszélgetés után jött egy férfi és átváltogatta a TV-csatornákat. Mindegyik rendesen működött. Mária szóhoz se jutott.

Miután az ember elment, Mária ágyba bújt, de nem tudott nem gondolni Jézusra. Ekkor eszébe jutott a Bibliája. Az egyetlen mód, hogyan felejtetheti el az, ha olvas Róla a Bibliában. Döntött végül.

Másnap reggel meghívta az olvasni tudó rokonát. „Hadd lássuk, mi történik itt?”, kérdezte Bibliával a kezében „Halljam!”

A rokona, Hamadu, aki Sierra Leone-ban tanult egy keresztény iskolában, felismerte a Bibliát. „És kitől kaptad ezt a Bibliát?“, kérdezte.

„Egy lelkipásztortól”, felelte Mária.

„És mit akarsz vele? Te olvasni se tudsz.”

„Igen, de te jártál iskolába”, magyarázta. „Segíts nekem abban, hogy én is olvashassam a Bibliát. Taníts meg engem olvasni.”

Hamadu kinyitotta a Bibliát.

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesse meg a te neved”, olvasta Hamadu. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy itt a Földön is”, olvasta, míg az ima végéhez nem ért. „Nos, elégedett vagy?”

Mária megkérte, hogy jelölje ki ezt a szövegrészt.

Hamadu felnevetett. Úgy nevetett, hogy végül már sírt a nevetéstől.

„Te soha nem jártál iskolába!”, csattant fel. „Hogy akarod elolvasni?”

No, de azért csak kijegyezte a szöveget. Utána segített még Máriának abban, hogy megtanulja.

Aznap este Mária ismét elővette a Bibliáját és felnyitotta az Úr imájánál. Habár sohasem tanult olvasni, látta, hogy mégis megy neki az olvasás. Megfordította az oldalt, és meglepetésére rájött, hogy más verseket is képes olvasni.

Másnap alig várta, hogy ismét magához hívatassa Hamadut.

„Tegnap te kineveltél engem, hadd mutassam meg neked, hogy mégiscsak tudok olvasni”, mondta a rokonának.

„Ugyan már”, szólta Hamadu. „Még álmodban se tudnál olvasni.”

Mária kinyitotta a Bibliáját és elkezdett belőle olvasni. Hamadu döbbenetben nézett rá, majd megjijedt.

„Ezt hogy csináltad?”, kérdezte.

„Testvérem, ez az emberi intelligencia”, mondta mosolyogva. „Ha igazán úgy hiszed, hogy meg tudsz csinálni valamit, akkor sikerülni is fog.”

Attól a naptól fogva Mária naponta olvasta a Bibliát. Később még arra is rájött, hogy valójában Jézus segített neki abban, hogy olvashassa. Nemsokára átadta a szívét Jézusnak.

Az adventista egyház Guineában nagy nehézségek közepette hirdeti az evangéliumot, mert a lakósságnak mindössze 7%-a tartja magát kereszténynek, sokan pedig nagyon ellenségesen viselkednek a kereszténységgel szemben.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét a Kobaya iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd a gyerekek az elsőtől a 12. osztályig tanulhatnak. Ebben az iskolában sok, nem keresztény családból érkező gyermek fog tanulni Jézus szeretetéről.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Az Adventist Mission (Távoli hírek) nem említik Mária valódi nevét a magánéletének védelme érdekében. A képen Mária keze látható.
- ✓ Hamadu egy álnév.
- ✓ Olvassatok még Máriáról a következő szombaton, sőt, a negyedév utolsó szombatján is.

- ✓ Képeket tölthettek el a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/maria-in-guinea).
- ✓ A 13. szombati projektekről itt találtok még képeket: bit.ly/WAD-2020.

2020. szeptember 19.

12. A GYLKOS SZÁNDÉKÚ ANYA

Mária, 29 éves

Guinea

Mária anyja nagyon haragudott, amikor Hamadu rokonuk elmondta neki, hogy a lányának van egy Bibliája.

Máriát az anyja egy nem keresztény világvallás szerint nevelte Guineában, ebben a nyugat-afrikai országban, és sehogy se szeretete volna, hogy a lánya keresztény legyen. Ezért elment Máriához, Conakryba.

„Hol van a Bibliád?”, faggatta.

„A hálósobámban”, válaszolta Mária engedelmesen.

Az anyja bement Mária hálósobájába. Tekingetett jobbra-balra, de sehol nem látta. „Sehol nem látom a Bibliát”, mondta.

Mária meglepődött, majd ő is benézett a szobába. A Biblia ott volt az asztalon, jól látható helyen.

A következő szombaton Mária második alkalommal ment el az imaházba. Volt egy nagy üzlete, de aznap nem ment be dolgozni. Az anyja nem értette, miért nincs Mária az üzletben.

„Te hol voltál?”, faggatta.

„A gyülekezetben”, válaszolta.

Az anyja nyugtalanzkodott. Mária nem tudta, hogy a családi vallás ellenzi a kereszténységet, sőt, azt tanítja, hogy helyes dolog, illetve jó tett az, ha megölik a családtagot, aki felvette a kereszténységet.

„Anya, boldog vagyok, hogy hét közben dolgozhatok, de szombaton nem tudok bemenni dolgozni”, magyarázta neki Mária.

Ettől a naptól fogva az anyja gyakran bántalmazta őt.

„Látnálak inkább holtan, mint így élve, a családot megbecstelelnítve”, mondta az anyja.

Amikor már a verések sem változtattak Mária döntésén, hogy eljárjon az imaházba, az anyja leblokkoltatta a lánya folyószámláját. Mária, aki megszokta a szép és könnyű életet, meghökkenve tapasztalta, hogy nem nyúlhat a pénzhez. Az anyja persze az adventistákat hibáztatta.

„Ezek a keresztények valamiképpen hozzáfértek a pénzedhez”, mondta.

Mária azonban nem mondott le a hitéről.

„Megtanultam, hogy ha gondjaim vannak, azt imádkozva Jézus kezébe kell tenni”, magyarázta.

Anyja tovább ütlegelte Máriát. Aztán felhívta a lánya poligám férjét, aki Németországban élt egy másik asszonnyal. Ezt követően a férje választás elé állította Máriát.

„Válassz köztem és az Istened között”, mondta neki.

„Hadd kérdezzek meg”, felelte Mária. „El tudnád-e feledni a te Istenedet én értem cserében?”

„Nem, soha”, válaszolta a férje.

„Akkor miért kéred tőlem, hogy válasszak közted és az én Istenem között?”, kérdezte Mária.

Ezt követően a férje többé nem akarta fogadni Mária hívásait.

Amikor az anyja azt látta, hogy Mária tovább ragaszkodik a vallásához, drasztikus lépéseket jelentett be a számára.

„Kedves lányom, mivel nem hallgatsz rám, el kell vennem az életed”, mondta neki.

Néhány nap múlva ismét eljött Máriához, és főzött neki ebédet.

Mária nem tudta, hogy az anyja halálos mérget tett az enniaválójába. Amikor az étel kész volt, az anyja megkérte, hogy tegye az asztalra. Mária éhes volt, de azért először mégis inkább zuhanyozni ment. Megígérte az anyjának, hogy utána ebédelni fog. Az anyja hazament.

Miután lezuhanyozott, azt látta, hogy valahonnan bejött egy macska, felugrott az asztalra és felborította az ételt. Aznap este az anyja felhívta, hogy megkérdezze Máriát, hogy érzi magát.

„Köszönöm, jól. Nagyon jól”, felelte.

Mária anyja észrevehetően nagyon meglepődött.

Néhány nappal később a rokonuk, Hamadu, mérget öntött Mária ivóvizébe. Miután megitta, Máriának erős hasgörcsei keletkeztek.

Hamadu látta a szenvedését, és bevallotta, mit tett.

„Bocsáss meg”, mondta. „A varázsló azt mondta, hogy tegyek a vizedbe ’orvosságot’, hogy megtisztuljon a tested.”

Mária rögtön felhívta Jacob Gbalát, a guineai Keresztény Adventista Egyház elnökét, hogy imádkozzon érte. Jacob pásztor azonnal eljött hozzá és adott neki öt széntablettát. Fél óra múlva Mária mindent kihányt.

A varázsló is felhívta aznap este Máriát, hogy megkérdezze, hogy van? Csodálkozva hallgatta Mária jelentkezését.

Az anyja ekkor még egy rokon segítségét kérte. Ő és még két barátja, meglátogatták Máriát, de magukkal hoztak egy méreggel teli fecskendőt. Miután elküldték Mária háziasszonyát, a rokon váratlanul befecskendezte a mérget Mária bal kezébe, majd elrohant a helyszínről.

Mária háziasszonya azonban nem jutott messzire, mert közben eszébe jutott, hogy a lakásban felejtette a mobiltelefonját. Visszaérve meglátta, hogy Mária ájultan fekszik a padlón, és mellette ott van a fecskendő. Tudta, hogy Mária és Jacob pásztor barátok, felhívta hát, hogy segítsen. A lelkipásztor, még két hívővel eljött Máriáért és elvitte az imaházba, hogy ott imádkozzanak érte. Mária később kihányta a mérget, és rendbejött.

Mária nem kételkedik abban, hogy Isten oltalmazza az ő gyermekeit.

„Meg tudja oldani a krízishelyzeteket, mert ismeri azokat, még mielőtt megtörténnék”, vallja Mária. A zsoltárokból ezt olvassuk: „Ez a mi Istenünk a szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, aki megszabadít a haláltól” (Zsolt 68,21).

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét a Kobaya iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd a gyerekek az elsőtől a 12. osztályig tanulhatnak.

A történettel kapcsolatban

- ✓ Az Adventist Mission (Távoli hírek) nem említi Mária valódi nevét a magánéletének védelme érdekében.

- ✓ A fényképen Jacob Gbala van. A Hamadu egy álnév.
- ✓ A következő szombaton folytatjuk Mária történetét.
- ✓ Töltsetek le képeket a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/maria-in-guinea).
- ✓ A 13. szombati projektjeinkkel kapcsolatos képeket a következő linken találjátok meg: bit.ly/WAD-2020.

2020. szeptember 26.

A 13. SZOMBATI PROGRAMAJÁNLAT

Kezdő ének	„Édes Jézus, vedd a szívem” Keresztény himnuszok, 248
Köszöntő szavak	A szombatiskola vezetőjétől
Ima	
Távoli hírek	„Végre szabad”
Adomány	
Záró ének	„Krisztusban bizton vagyok”, Keresztény himnuszok, 241
Záró ima	

(Megjegyzés: A Távoli híreket bemutató személyeknek a történetet nem kell fejből megtanulniuk, de jól be kell gyakorolniuk, hogy szépen, folyékonyan, hangsúlyosan felolvashassák a rájuk eső részt.)

13. VÉGRE SZABAD

Mária, 29 éves

Guinea

Miután nem tudta meggyőzni a lányát, Máriát, hogy ne legyen keresztény, az anyja a saját kezébe vette a dolgokat.

A vendéglőben altatót tett Mária üdítőjébe. A fiatalabb lányával együtt betették az alvó Máriát az autóba és elvitték a guineai szülőfalujukba.

Mária öt éves fia, Márk is velük ment.

Az anyának, gazdag tulajdonos lévén, a faluban levő családi birtokon többszintes lakóépülete, luxus vendégháza és számos más épülete volt. Az ingatlan körül egy nagy kerítést helyeztek el, és a kapubejáratnál egy őr állt. Máriát bezárták a hálószobába.

Az anyának gonosz tervei voltak. Felbérelt egy nigériai varázslót, akinek az volt a dolga, hogy megváltoztassa Mária – Jézusról alkotott – véleményét.

„Soha nem fogok lemondani Jézusról, meg is ölhettek”, mondta Mária, amikor meglátta a varázslót. „Jézust fogom dicsőíteni, még ha nem is járhatok imaházba. Jézus mindenütt jelen van.”

A varázsló sötéten mosolygott.

„Az anyád mesélte nekem, hogy többször is megpróbált végezni veled, de nem sikerült neki”, mondta. „De hadd mondjam el neked, hogy amivel én rendelkezek, az a te Jézusodnál is erősebb.”

Valamilyen különös port kevert a vízbe, és erővel megitta vele Máriát. Később ugyanilyen különös folyadékkal bedörzsölték Mária testét.

„Mondj le Jézusról, vagy halj meg”, mondta a varázsló.

Mária persze elutasította.

„Sohase fogok lemondani Jézusról”, felelte.

Mária anyja is segített a varázslónak. Egyik nap különös folyadékkal kente be Mária arcát, amelyen fekélyek keletkeztek. A fekélyek másnap vérezni kezdtek.

Mária fia, Márk, nem értette mi történik az édesanyjával. Amikor meglátta édesanyja fekélyekkel teli arcát, sírva fakadt. De eszébe jutott, hogy ő és az édesanyja, minden este imádkoztak lefekvés előtt. Megkérte Mária hűgát, hogy imádkozzanak együtt Máriáért. Hadja beleegyezett, de előbb körülnézett, hogy nincs e valahol a közelben az anyja.

„Jézusom, segíts és mentsd meg édesanyámat”, imádkozott Márk. „Segíts neki, hogy meggyógyuljon.”

Eltelt hét hónap.

Mária annyira legyengült, hogy már járni is alig tudott. És olyan szagú volt, mintha rothadt volna a teste. Mária húga megijedt, és felhívta az egyik adventista barátjukat.

„Mária haldoklik”, mondta röviden. „Kérem, segítsenek.”

A barátjuk beszélni akart Máriával, de Hadja elmagyarázta, hogy Mária túlságosan gyenge. A mobiltelefonjával lefényképezte neki Máriát. Amikor az adventista lelkipásztor meglátta Mária képét, elsírta magát.

„Látom, hogy az Ön anyja igyekszik végezni Máriával”, mondta a barátjuk. „Felhívást intézek a hívőkhöz, hogy együtt imádkozzunk.”

Az adventista hívők Guinea szerte imádkoztak Máriáért. Néhány nap elteltével az adventista barátjuk felhívta Mária húgát.

„Tudom, hogy Mária számára nehéz lenne utazni, de tudna-e segíteni neki, hogy elmeneküljön onnan? Küldök pénzt.”

Mária húga megígérte, hogy mindent megtesz. Az adventista barátjuk felvette a kapcsolatot Jacob Gbala pásztorral, a guineai Keresztény Adventista Egyház elnökével, aki pénzt küldött, hogy autóval eljuttathassák Máriát Conakryba, a fővárosba.

Mária húga pénteken, amikor az anyjuk az üzleti dolgait intézte, kihasználta az alkalmat. A varázslót az anyjuk már korábban hazaengedte; Hadja pedig a kapuórt elküldte valamiért a boltba. Kivezette Máriát, kinyitotta a kaput és lestoppolta az első autót, megkérve és felkínálva a pénzt, hogy vigye Máriát és Márkot Conakryba.

Mialatt Mária és Márk utaztak, érdekes baleset történt a gyülekezetben. A gyülekezeti felügyelő egy kis színes kígyót észlelt a mangófán, a bejárati kapu közelében. Segítséget hívott, de mire az emberek odaértek, a kígyó elbújt valahova.

Később, még azon a napon, Mária és a fia megérkeztek, és a vendégszobába vezették őket. A kimerült anya azonnal elaludt.

Másnap reggel, szombaton, a gyülekezeti vénék felkenték Máriát és imádkoztak érte az imaházban, amely ugyanazon a teleken volt található. Mialatt imádkoztak, az asszony elájult és a földre zuhant.

Amikor visszanyerte az eszméletét, gondolatai összekuszálódtak és a teste fájdalomtól vonaglott. Mitchell Gilavogi, a guineai adventista egyház ügyvezető titkára és pénztárosa visszavitte Máriát a vendégszobába, hogy pihenjen. Alvás közben a kígyó bemászott a falon levő lyukba, és megpróbálta megtalálni az utat a szobába. Ugyanez a kígyó volt a mangófán.

Az egyik hívő észrevette a kígyót, és azonnal segítséget hívott.

Az emberek a fal másik oldalán igyekeztek kicsalogatni a kígyót.

Valaki készített egy improvizált fáklyát, kőolajba mártott műanyag-zacsót tekert egy botra és meggyújtotta.

Amikor a botot a lyukba tolta, a kígyó kijött a lyukból és a földre esett. Mitchell ráugrott a kígyóra, és összetörte a fejét.

Néhány órával később megszólalt Mária mobiltelefonja. A hívás egy ismeretlen számról jött. Félt válaszolni. De az a személy tovább hívta.

„Ha ilyen kitartóan hív téged, akkor bizonyára valami fontos dologról van szó”, mondta neki az egyik gyülekezeti barátja. „Válaszolj a hívásra.”

Mária húga, Hadja hívta őt, aki így szólt: „Csak azt akartam mondani neked, hogy már ráérsz felépülni. És már tudom, hogy jobban leszel”.

„Miért mondd ezt?”, kérdezte Mária.

„Figyelj”, folytatta Hadja. „Hallod-e a telefonon át a mentőautó szirénázását?”

„Mentő autó? Mi történt?”, kérdezte Mária. „Anyával történt valami?”

„Nem, nem anyával”, felelte Hadja. „A Nigériai varázsló zuhant le a második emeletnél a lépcsőházban. Fejjel zuhant le és azonnal meghalt. Sztétloccsant az agya.”

Másnap a fekélyek Mária arcán máris kezdtek visszahúzódni.

Mária Jézusért mindenről lemondott – a gyönyörű otthonáról, a jól menő üzletéről, a két autójáról, a kényelmes életéről. Anyja továbbra is azt nézte, hogy végezzen vele. Mária azonban nagyon szereti Jézust. Azért imádkozik, hogy a saját népe között lehessen misszionárius.

„Arról álmodom, hogy a népemet keresztényként látom”, mondja. „Jézusról akarok nekik beszélni. Nem tarthatom meg csak magamnak ezt az igazságot. Hirdetnem kell az örömezenetet a népem között.”

A Keresztény Adventista Egyház Guineában és a nyugat-afrikai egyházdivízió más országokban nagy gondok között hirdeti az evangéliumi üzenetet. Ti is segíthettek a Máriaéhoz és Márkhoz hasonló embereken azzal, hogy átadjátok a 13. szombati missziós adományaitokat.

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét a Kobaya iskola felépítésére fogják felhasználni Guineában, Conakryban, ahol majd a gyerekek az elsőtől a 12. osztályig tanulhatnak, és ahol Mária kívánsá-

gára Márk is tanulhat majd, reméljük hamarosan. Az adományaitokat felhasználják még egy iskola építésére, Libériában és egy egészségügyi központ létesítésére, Nigériában.

Köszönjük, hogy imáitokba belefoglaljátok Máriát, Márkot és az adventista művet a Nyugat – Közép-afrikai Divízióban.

(Adománygyűjtés, alkalomhoz illő zenekísérettel.)

A történettel kapcsolatban

Az Adventist Mission (Távoli hírek) nem említi Mária valódi nevét a magánéletének védelme érdekében.

A fényképen Mária fiát, Márkot láthatjátok. Hadja egy álnév.

Képeket tölthettek le a Facebook oldalunkon (bit.ly/fb-mq) vagy az ADAMS adatbázisból (bit.ly/maria-in-guinea).

A 13. szombathoz fűződő képeket a következő linken találjátok meg: bit.ly/WAD-2020.

A következő negyedévi terveink

A következő negyedév középpontjában álló projektek a Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciája Dél-ázsiai Divíziójának a szükségleteire irányulnak.

SEGÉDANYAG

Rövid tények és missziós információk

Libéria

1. Libéria a Nyugat-afrikai Missziós Unió része, amely a Közép-libériai Misszióból, a Délkelet-libériai Misszióból és a Délnyugat-libériai Területből áll. Az országban 75 egyház működik, 21 851 hívővel. A 4 854 000 lakosság esetében ez az arány: 1 adventista hívőre 222 nem adventista.

2. Az 1889-es Generál Konferencia napi közleménye megemlíti „A libériai Gaston testvért, aki nemrégiben elfogadta az igazságot, és visszatért hazájába, hogy a népe között elvessze az igazság magvát.” A nyugat-afrikai 1892-es látogatásáról beszámolva Lawrence Chadwick misszionáriusokat hívott fel, hogy csatlakozzanak Gaston testvérhez a munkában. (GC Daily Bulletin 5: 2, 1893. január 29.). Libériának

azonban még 33 évet kellett várnia az első, hivatalos adventista miszionáriusok érkezésére.

3. 1930. április 30-án, az első négy megtért lelket a Sin városban keresztelték meg. Willi Helbig is köztük volt, és később ő lett az első felszentelt libériai adventista lelkipásztor.

4. A Délkelet-libériai Misszió központja a Tubman utcában található, Buchanan városában. Harriet Tubman amerikai abolitionista és politikai aktivista volt. A rabszolgaságban született Tubman elmenekült, és később kb. 300 személyt szabadított meg a rabszolgaságtól, a rabszolgaság elleni aktivisták hálózatának kiépítésével, akik a Földalatti Vasútnak nevezett szervezet tagjai voltak.

5. Libéria népességének körülbelül 85,5%-a tartja magát kereszténynek. Az iszlám, elsősorban a szunnita iszlám, a síita és az ahmedan iszlám kisebb részével a lakosság 12,2% -át képviseli.

6. A hivatalosan, a hagyományos bennszülött vallást a lakosság 0,5%-a gyakorolja, míg a lakosság 0,4%-a vallás nélküli emberként deklarálja magát. A fentiek mellett a libériai túlnyomó többség hisz az ősök és a bokrokból származó szellemek természetfeletti világában, amelyek befolyásolják a mindennapi életet.

7. Az Amerikai Szabad Színes Emberek Gyarmatosító Társaságát, az „American Colonial Society” néven, 1816-ban alapították az Egyesült Államokban. Ez a társaság támogatta a szabad afrikai amerikaiak migrációját az afrikai kontinensre. Ennek a társaságnak a támogatói vallási és politikai csoportok voltak, amelyek ellenezték a rabszolgaságot, valamint azok a rabszolga-tulajdonosok, akik a felszabadított fekete embereket veszélyesnek tartották a rabszolgaság rendszerének stabilitására vonatkozólag.

8. 1821/22-ben ez a társaság segítette létrehozni egy kolóniát a Pepper Coast-ot (magyarul: Paprikapart) Nyugat-Afrikában, mint helyet a szabad fekete amerikaiak számára. A következő 25 évben a kolónia tovább növekedett, felállítva a gazdasági stabilitást. 1847-ben Libéria törvényhozó hatalma bejelentette az ország függetlenségét. 1867-ig több mint 13 000 amerikai vándorolt be Libériába.

9. Libéria hivatalos nyelve az angol. Ezen kívül azonban még más 16 bennszülött nyelvet használnak a kommunikációikban.

10. Bár a poligám közösségek illegálisak a libériai polgárjog szerint, az ilyen házasságok a népjogi törvények szerint mégis megengedettek. A jelentések szerint a házasságok 1/3-a poligám. A 15–49 éves nők 1/3-a poligám házasságokba tartozik. Ezek a népi törvények lehetővé teszik a férfiak számára, hogy akár 4 feleségük is lehessen.

11. Libéria az etnikai sokféleség szempontjából Uganda után a világ második országa. Ehhez számos tényező járult hozzá, beleértve az afrikai gyarmati örökséget. Az európai hatalmak tetszésük szerint megosztották Afrikát, nem fordítva nagy figyelmet az ott élő emberekre. Amikor az európaiak távoztak, a határok megmaradtak, így ugyanabba az államba különféle nemzeti csoportok kényszerültek élni.

12. Libéria híres a dekoratív maszkjairól, a fa kézműveiről és olyan tárgyairól, mint a fésűk, kanalak és villák. A libériai fa szobrokat az ókori történelem, a folklór, a népi mondások, a lelkiesség és a vidéki élet hatására készítették. Megmutatják a művész vágyát, hogy hangsúlyozza a részleteket, valamint az emberekkel és a feldolgozott fa tárgyakkal való kapcsolatát.

13. Az Egyesült Államokkal fennálló szoros kapcsolatok miatt Libéria amerikai befolyás alatt készítette saját takaróit. Libériába emigrált szabad és volt amerikai rabszolgák magukkal hozták a varrási és takarókészítési ügyességüket. Valamennyi etnikai csoport libériai takarókat készít, bár ez már nem olyan népszerű, mint régen, a 19. században.

14. Az ételeket Libériában a kapcsolatok, a kereskedelem és az Egyesült Államok kolonizációja befolyásolta. A különleges ételek az amerikai déli és a hagyományos nyugat-afrikai ételek keveréke. Az étel főleg rizsből és más keményítőtőből, trópusi gyümölcsből, zöldségből, valamint helyi halból és húsból áll. Libériának pékség-hagyománya is van, amelyet az Egyesült Államokból származó bevándorlók hoztak, és Nyugat-Afrikában egyedülálló.

15. Monrovia a főváros és a legnagyobb városa Libériában. A várost James Monroe amerikai elnökről nevezték el, aki jelentős támogatója volt Libériának és az amerikai gyarmatosító társaságnak. Washingtonon kívül ez a második ország-főváros, amelyet egy amerikai elnökről neveztek el.

16. Libériának 580 km tengerpartja van. Látnivalói között szerepelnek a homokstrandok, például a Silver Beach, amely Monrovia egyik legnépszerűbb strandja.

17. A törpe víziló Libéria erdős és mocsaras vidékein él. A törpe víziló csak a felét éri el a rokonai magasságának és a súlya is alig egy-egyede a rokonai súlyának. A felnőtt törpe vízilovak elérik az 1 m magasságot és tömegük 180-275 kg között mozog. Éjszakai állatok, és a vadonban nehezen tanulmányozhatók. Ez a faj azért van veszélyben, mert az emberek vadásszák és vadhúsként fogyasztják.

18. Libéria legnépszerűbb sportja a labdarúgás. A másik legnépszerűbb sport a kosárlabda.

19. Libéria a világ egyik „legfiatalabb” országa. A CIA ténykönyve szerint a libériai állampolgárok átlagéletkora 17,9 év, szemben a legidősebb népességű Monacóval, ahol az átlagéletkor 51,1 év.

Gabon

1. A Gaboni Missziót 1975-ben hozták létre, és 1978-ban szervezték meg. Székhelye a fővárosban, Libreville-ben található.

2. A Gaboni Keresztény Adventista Egyház Missziója a Középfrikai Missziók Uniójának része. A Misszió belül 19 gyülekezet működik, 2287 hívővel. A 2,172,579 lakosú Gabonban (2019-es adat) ez azt jelenti, hogy 950 emberre jut 1 adventista hívő.

3. A Keresztény Adventista Egyházat Gabon hatósága 1981-ben hivatalosan is elismerte.

4. A lakosság kb. 73%-a gyakorol valamilyen keresztény vallást, 12%-uk gyakorolja az iszlámot, 10%-uk a tradicionális bennszülött hiedelmeket követi és 5%-uk ateistának tartja magát.

5. Az ország hivatalos neve a Gaboni Köztársaság.

6. Északnyugaton az Egyenlítői-Guineával, Északon Kamerunnal, keleti és déli részén a Kongói Köztársasággal, Nyugaton pedig az Atlanti-óceánnal határos.

7. Hivatalos nyelve a francia.

8. A 2019-es ENSZ becslés szerint Gabonban 2 172 579 ember élt.

9. Gabon a területi nagyság szerint a 76. helyen áll (267,667 km²).

10. Libreville, Gabon fővárosa egyben az ország legnagyobb városa. A város kikötő a Komo folyón, nem messze a Guineai-öböl partjától. A környező, aktív fakitermelést folytató vidék kereskedelmi központja.

11. Az alacsony népsűrűség, a nagy olajkészletek és a külföldi magánbefektetések hozzájárultak ahhoz, hogy Gabon a Szaharától délre fekvő Afrika egyik leggazdagabb országává váljon, és az egy főre jutó bruttó hazai termék a világ ezen a részén a harmadik legnagyobb, mindjárt az Egyenlítői-Guinea és Botswana után.

12. A legtöbb gaboni lakos bantu eredetű, 4 fő törzsi csoportot is beleértve (Fang, Bapounou, Nzebi és Obamba).

13. Ezen a vidéken korábban pigmeusok laktak. Később a bantuk elfoglalták tőlük ezt a területet.

14. Gabonban gazdag mangán, vas, kőolaj lelőhelyek vannak és jelentős a faipara.

15. Gabon területének 85%-át esőerdők fedik, ennek 11%-t nemzeti parkká nyilvánították, a világ legnagyobb természetvédelmi parkjait is ideértve.

16. Gabon erdeiben több mint 700 madárfaj él.

17. Gabon legnagyobb folyója az Ogoué; 1,200 km hosszú.

18. Gabon legmagasabb pontja az Iboundji (1575 m).

19. Az Ivindo Nemzeti Park 362 km-re található Libreville-től, Gabon keleti és középső részén. Ezt a parkot az Egyenlítő két részre osztja, és az Ivindo Nemzeti Park szívében található Kongou vízesések az afrikai erdők legszebb és legcsodálatosabb vízesései. Különböző vadon élő állatok, például erdei elefántok, gorillák, csimpánzok és madarak találhatók ott.

20. Gabon az afrikai páviánok 80%-ának ad otthont.

21. Gabon lakossága átlagban fiatal. A teljes népesség kb. 40%-a 15 évesnél fiatalabb. A népesség kb. 56%-a 15 és 64 év közötti. A lakosság kevesebb, mint 4%-a 65 évnél idősebb.

22. Gabon valamivel kisebb, mint az Egyesült Államok Colorado állama.

23. Gabon köztársaság első elnöke Leon Mba volt, akit 1961-ben választottak meg. Az alelnöke, Omar Bongo Ondimba volt, akit később megválasztottak elnöknek, és aki a leghosszabb ideig, 1967-től a 2009-es haláláig volt hatalmon.

24. A gaboni konyha kasszaván, rizsen, manióka tészta, halakon alapul, amelyek nagy mennyiségben találhatóak a folyók mentén és a tengerben; emellett fogyasztják még az antilop, a zerge, a vaddisznó

és kigyók húsát, valamint a trópusi gyümölcsöket, mint amilyen a banán, az ananász és a cukornád.

25. Gabon fővárosában található a Művészetek és Hagyományok Múzeuma. Itt található a rituális maszkok kiemelkedő gyűjteménye.

26. A gaboni kultúra fontos tényezői a maszkok készítése és a rituális arcfestés. A stílusok drasztikusan eltérnek a különféle etnikai csoportok között. A gaboniak maszkokat használnak az ősök ünnepélésekor és az élet fontos eseményeinek megjelölésére. Részét képezi még a temetési és a mezőgazdasági rituáléknak. A gaboniak maszkokat használnak a termékenység és a szellemi védelem népszerűsítésére meg a kulturális identitásuk kifejezésére. A maszkok stílusban, geometriai alakjukban, stilizált és gyakran túlzott jellemzőiben és a reális, részletes arcvonások kifejezéseiben különböznek egymástól.

27. Gabonban több száz dolomit- és mészkőbarlang található. Az erdőtakaró alatt elrejtett, nagy területen sok ilyen barlang feltáratlan marad. Ezekben a barlangokban, különösen az Abanda barlangokban, ritka, narancssárga barlangi-krokodilokat találtak, amelyek csak itt, Gabonban élnek. Több százezer denevér is lakik még a barlangokban. A gaboni barlangok a gazdag földalatti, faji sokszínűségükről ismertek, s ez a biológiai sokféleség sehol másutt nem található meg.

Guinea

1. A Guineai egyházterület a Nyugat-afrikai Missziók Uniójának része. Hat gyülekezetből és 1955 hívőből áll. Tehát ezen a 11 884 000 embert számláló területen 1 adventista hívőre 6 058 nem adventista jut.

2. A guineai egyházterületet (az egykori guineai misszióállomást) 2002-ben alapították, 2013-ban átszervezték és 2017-ben átnevezték. Székhelye a fővárosban, Conakryban található.

3. Az adventmű Guineában 1987-ben kezdődött, amikor egy európai házaspár csendben bizonyosságot tett a hitéről. 1992 áprilisában érkeztek Libériából az első háborús menekültek Guineába, köztük több adventista keresztyén, köztük V. Olosius lelkész, akik hamarosan bizonyosságot tettek a hitükről.

4. Guinea lakosságának a 85%-a iszlám vallású, 8%-a keresztyén és 7%-ban vannak azok, akik a hagyományos bennszülött vallást köve-

tik. Az iszlám és a keresztény lakosság jelentős része az őslakos afrikaiak meggyőződéseit is tovább gyakorolja, méghezváz észrevehetően.

5. Az ország hivatalos neve a Guineai Köztársaság. Az országot néha Guinea Conakrynek hívják, hogy megkülönböztessék más hasonló nevekkkel rendelkező országoktól, mint amilyen például a Bissau-Guinea és az Egyenlítői-Guinea.

6. Nyugatról Bissau-Guinea, északról Szenegál, északkeletről Mali, keletről Elefántcsontpart, délről Sierra Leone és Libéria, dényugatról pedig az Atlanti-óceán határolja.

7. Az éghajlat túlnyomórészt nedves és meleg. A monszuneső júniustól novemberig esik, és az aszályszezon decemberétől májusig tart, amikor az északkeleti szél kezd fújni.

8. 2000-ben fél millió menekült érkezett Guineába, akik a libériai és Sierra Leone-i háborúk miatt menekültek ide.

9. A terület mérete Nagy-Britanniáéval megegyező (245.857 km²); Guinea 320 km hosszú tengerparttal rendelkezik. Ez az ország a 7. és 13. északi szélességi, meg a 7. és 15. keleti hosszúsági koordináták között helyezkedik el.

10. Guineát négy fő régióra osztják: Tengerparti-Guinea (Alsó-Guinea néven ismert), ahol elsősorban a szusu etnikai csoport lakik; a hidegebb, hegyvidéki Futa Jalon, amely észak-dél felé húzódik az ország közepén, és a fulani törzs által lakott; a Száhel övezetben van Felső-Guinea (Észak-Guinea), amely a malinka törzs által lakott; és egy dzsungel terület a délkeleti részen, több etnikai csoporttal.

11. Guinea hegyeiben ered a Niger, a Gambia, a Szenegál és számos más folyó, amely az óceánba, nyugat felé Sierra Leone és Elefántcsontpart hegyvidékeiről folyik alá.

12. Az ország legmagasabb pontja az 1752 méter magas Nimba.

13. A guineai mezőgazdasági ágazatban kávébab, ananász, őszibarack, nektarin, mangó, banán, burgonya, paradicsom, uborka, paprika és egyéb zöldségtermelés történik. Guinea ezen kívül egy fejlődő alma- és körtetermelő régió. Számos szőlő, gránátalma ültetvény található, és az utóbbi években földieper ültetvényeket láttak, vertikális öntözőrendszerrel.

14. Guinea fővárosa és legnagyobb városa Conakry. Atlanti-óceáni kikötőváros. Guinea gazdasági, kulturális központja.

15. Guinea francia gyarmat volt. 1958. október 2.-án vált függetlenné.

16. Az Guinea angol kifejezés a portugál Guinea szóból származik, amely a 15. században jelent meg, és a guineaiak által lakott országokra vonatkozott. A Szenegál folyótól délre fekvő afrikai népek csoportneve.

17. Guinea ásványi anyagokban gazdag terület. A becslések szerint a világ bauxitkészleteinek egynegyedét (alumíniumtartalmú érc), 1,8 milliárd tonna kiváló minőségű vasércet, jelentős gyémánt- és aranylerakódásokat, valamint meghatározhatatlan mennyiségű uránt tartalmaz.

18. Guinea ásványi gazdagsága Afrika egyik potenciálisan leggazdagabb országává teszi. Lakossága azonban Nyugat-Afrika egyik legszegényebb népe.

19. A legtöbb guineai lakos a mezőgazdasági ágazatokban dolgozik, amely a munkaképes népesség 75%-át foglalkoztatja.

20. A guineai felnőtteknek mindössze 27%-a írástudó.

21. Guinea lakossága 24 különféle etnikai csoportból áll.

22. A rizs az alapvető étel Guineában. Guineában azonban más hagyományos nyugat-afrikai ételeket fogyasztanak. Ezek közé az ételek közé tartozik: a rizzsel készített gulyás, a chili paprika és a hús vagy a hal, a fufu, a tapalapa kenyér, mafé, sült zöldbanán, boay (rizs és kukoricakása), főtt mangó, konkoe (füstölt hal) és egyéb ételek. A főtt kasszavát levélszósszal étel-kiegészítőként szolgálják fel.

23. A labdarúgás a legnépszerűbb sport Guineában. A nemzeti válogatott csapatot Syli Nationale-nak nevezik, ami szó szerint lefordítva nemzeti elefántokat jelent.

24. Guinea hivatalos nyelve a francia, de más nyelveken is beszélnek, mint amilyen a fulani, maninka és a szuszu.

25. A guineaiak várható átlagéletkora 56 év.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Želimir Stanić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020

Istentiszteleti használatra